ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 4 DECEMBER 1975 [1]

M. Costacurta
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 31-75

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Aanwerving — Onderzoek der sollicitaties — Jury in vergelijkend onderzoek — Verplichtingen*
   (Statuut van de ambtenaren, bijlage III, art. 5)
2. *Ambtenaren — Aanwerving — Onderzoek der sollicitaties — Beroepservaring — Gelijkwaardigheid aan een diploma — Vergelijking — Methode*
   (Statuut van de Ambtenaren, bijlage III, art. 5)

1. De jury in een vergelijkend onderzoek is verplicht om het resultaat van de toetsing van door de kandidaten overgelegde schriftelijke bewijsstukken aan de in de aankondiging van vergelijkend onderzoek verlangde hoedanigheden voldoende te motiveren.
2. De moeilijkheden, verbonden aan een vergelijking van het niveau der beroepservaring van een kandidaat met het niveau van een voltooide studie, vermogen noch het achterwege blijven van iedere poging tot nadere analyse noch het ontbreken van enig aanvullend selectiecriterium te rechtvaardigen.

In de zaak 31-75

M. COSTACURTA, ambtenaar bij de Europese Gemeenschappen, wonende te Luxemburg, Avenue de l'Arsenal 24, ten deze vertegenwoordigd door E. Arendt, advocaat te Luxemburg, B/IV, rue Philippe II, 34 te wiens kantore domicilie is gekozen,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur Th. F. Cusack, als gemachtigde, en domicilie gekozen hebbende bij haar juridisch adviseur M. Cervino, gebouw-CFL, Place de la Gare,

verweerster,

1 — Procestaal: Frans.

betreffende verzoek tot nietigverklaring van het besluit van verweerster van 27 juni 1974 tot afwijzing van verzoekers aanmelding voor het intern vergelijkend onderzoek tot vorming van een reserve COM/A/15/73, en van het in verweersters brief van 13 januari 1975 vervatte besluit tot afwijzing van verzoekers administratieve klacht van 22 augustus 1974,

wijst

HET HOF (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: A. M. Donner, Fungerend President, J. Mertens de Wilmars en A. O'Keeffe, Rechters,

Advocaat-Generaal: J.-P. Warner
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten en de tijdens de schriftelijke behandeling door partijen voorgedragen argumenten kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Verzoeker is in het bezit van een Italiaans diploma middelbare school (klassieke afdeling) en heeft twee jaar onderwijs gevolgd aan het Conservatoire français des Arts et Métiers. Op 1 augustus 1966 trad hij bij de Hoge Autoriteit van de EGKS in dienst als hulpfunctionaris bij de Publikatiedienst. Per 1 oktober 1968 werd hij in vaste dienst benoemd in de rang C 3. Na in juli 1971 op zijn verzoek te zijn overgeplaatst naar het Directoraat-generaal Personeelszaken, werd hij per 1 juni 1972 opnieuw benoemd bij de Publikatiedienst als assistent in de rang B 3.

Nadat hij zich had aangemeld voor het intern vergelijkend onderzoek COM/A/15/73, dat was uitgeschreven voor de vorming van een aanwervingsreserve van administrateurs in de rang A 7/A 6, werd hem bij brief van 27 juni 1974 medegedeeld dat hij niet was geplaatst op de door de jury opgestelde lijst van sollicitanten. Op navraag van zijn kant deelde de Commissie hem op 5 augustus 1974 mede dat hij was geschrapt, daar hij „niet in het bezit was van een universitair diploma en geen gelijkwaardige beroepservaring had". Zij voegde hieraan toe:

„Het niveau van Uw beroepservaring is vergeleken met de werkzaamheden van

een ambtenaar die een met een diploma afgesloten universitaire opleiding heeft genoten en die taken van de categorie A in de zin van artikel 5 van het Ambtenarenstatuut vervult".

Op 22 augustus 1974 diende verzoeker een klacht in krachtens artikel 90 van het Statuut. In het antwoord dat hem op 13 januari 1975 ter kennis werd gebracht, deelde de Commissie hem mede dat zij geen waardeoordeel wilde uitspreken over de motivering van de jury.

Verzoeker heeft daarop het onderhavige beroep ingesteld dat op 18 maart 1975 is ingeschreven ter griffie van het Hof.

De schriftelijke behandeling heeft een normaal verloop gehad. Het Hof (Eerste Kamer) heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

1. Het onderhavige beroep ontvankelijk te verklaren;
2. Het beroep gegrond te verklaren
   a) primair
      — te verstaan dat de jury, onderscheidenlijk de Commissie, artikel 25 van het Statuut en artikel 5 van bijlage III van het Statuut hebben geschonden;
      — te verstaan dat de Commissie misbruik van bevoegdheid heeft gemaakt door verzoeker een aan een universitair diploma gelijkwaardige beroepservaring te ontzeggen;
      — mitsdien het bestreden besluit nietig te verklaren en de zaak ter nadere afdoening naar de Commissie terug te verwijzen;
   b) subsidiair
      — verzoeker toe te laten tot het bewijs met alle middelen rechtens en met name door deskundigenonderzoek, dat hij over een aan een universitair diploma gelijkwaardige beroepservaring beschikt;
3. De wederpartij te verwijzen in de kosten van het geding.

Verweerster concludeert tot:

1. referte ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep;
2. ongegrondverklaring van verzoeker in al diens middelen en mitsdien verwerping van het beroep;
3. verwijzing van verzoeker in de kosten.

III — Middelen en argumenten van partijen

a) Ten aanzien van de ontvankelijkheid

In haar verweerschrift meent de *Commissie* dat de ontvankelijkheid van het beroep kan worden betwist wegens verval van recht, aangezien het Hof in zijn arrest van 14 juni 1972 (Marcato t. Commissie, 44-71, Jurispr. 1972, blz. 427) heeft geoordeeld dat het enige middel waarover de belanghebbenden met betrekking tot dergelijke besluiten van jurys in vergelijkende onderzoeken beschikken, bestaat in een beroep bij het Hof zonder voorafgaande klacht bij de Commissie. Toen bij de herziening van het Statuut in 1972 de verplichte administratieve procedure vóór een beroep bij het Hof werd ingevoerd, bleef deze in de jurisprudentie ontwikkelde regel bestaan, aangezien de Commissie niet bevoegd is een besluit van een jury in een vergelijkend onderzoek, waarvan de onafhankelijkheid en autonomie zijn vastgelegd in het Statuut zelf, te wijzigen of teniet te doen.

Een beroep bij het Hof moet worden ingesteld binnen de in artikel 91 Statuut genoemde termijn van drie maanden, welke in casu niet in acht was genomen.

Verzoeker repliceert dat hij zich met zijn administratieve klacht bij de Commissie had gevoegd naar een in 's Hofs jurispru-

dentie zelf bekrachtigde gewoonte van de ambtenaren, welke vervolgens tot rechtsregel is verheven in de bepaling van het nieuwe artikel 91 van het Statuut dat „een beroep op het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen slechts ontvankelijk is — indien men zich van tevoren tot het tot aanstelling bevoegde gezag heeft gewend met een klacht in de zin van artikel 90, lid 2, en binnen de gestelde termijn, en — indien op deze klacht een uitdrukkelijk of stilzwijgend besluit tot afwijzing is genomen."

Verweerster antwoordt hierop dat, zo het Hof in zijn arrest van 15 maart 1973 (Marcato t. Commissie, 37-72, Jurispr. 1973, blz. 361) bij wijze van uitzondering het beroep ontvankelijk heeft geacht, zulks alleen is geschied om redenen van billijkheid die niet noodzakelijkerwijze aanwezig zijn in de onderhavige zaak die twee jaar na bovengenoemde uitspraak is opgekomen, toen de daarin vervatte jurisprudentiële regel algemeen bekend was.

b) Ten principale

1. Ten aanzien van het eerste middel: schending van artikel 25 van het Statuut en artikel 5 van bijlage III van het Statuut.

Verzoeker betoogt dat hij in het eerste stadium van het vergelijkend onderzoek, bij de bestudering van de sollicitaties, was geëlimineerd, zulks in strijd met de door het Hof in de zaak 44-71 gestelde eis, dat „waar de toetsing van de sollicitaties geschiedt aan de hand van objectieve gegevens die overigens aan elk der sollicitanten — voor zover hem betreft — bekend zijn, de resultaten voldoende moeten worden gemotiveerd" en dat de Commissie niet kan volstaan met mede te delen „welke hoedanigheid verzoeker geacht werd niet te bezitten".

Hieruit volgt dat artikel 25 van het Statuut en artikel 5 van bijlage III van het Statuut geschonden zijn, daar de beroepservaring van verzoeker vergelijkbaar was met die van de andere wel toegelaten kandidaten.

De *Commissie* antwoordt dat verzoeker uitsluitend opkomt tegen de eerste alinea van de motivering en voorbijgaat aan de zin en betekenis van de tweede. Het vergelijkend onderzoek was georganiseerd om een reserve te vormen ter voorziening in posten van de categorie A, loopbaan 6/7, van de afdeling „Drukwerk en Uitgave". De kandidaat met een universitair diploma of een gelijkwaardige beroepservaring zou *bovendien* over een zekere, *voor de functie passende* ervaring moeten beschikken. Om de ervaring te kunnen vergelijken met het intellectuele peil van iemand met een universitair diploma, heeft de jury een vergelijking gemaakt tussen het niveau van de kandidaten zonder universitaire opleiding en de werkzaamheden van een ambtenaar in abstracto, die wel in het bezit is van een universitair diploma en die bepaalde hogere leidinggevende en scheppende functies en functies met een studiekarakter verricht. De jury heeft in zijn motivering aangegeven in hoeverre verzoeker volgens haar niet voldeed aan de voorwaarden voor toelating tot het examen. Uit 's Hofs vaste jurisprudentie blijkt dat het geenszins noodzakelijk is om de „motieven te motiveren" en dat ook met een beknopte motivering, mits duidelijk, is voldaan aan de eisen van artikel 25 van het Statuut.

Zelfs een ambtenaar met een scheppende taak, die slechts twee jaar belast is geweest met het soort werkzaamheden als beschreven in het beoordelingsrapport van verzoeker, zou zich niet kunnen laten voorstaan op een aan een universitair diploma gelijkwaardige ervaring. Vóór zijn overgang naar de categorie B (in juni 1972) is verzoeker werkzaam geweest als operator. Tijdens zijn tewerkstelling bij de personeelsdienst heeft hij steeds een bijzondere vaste vergoeding genoten, hetgeen impliceert dat zijn werk voor minstens 50 % uit type-werk bestond. De jury heeft dan ook de duur van zijn werkzaamheden in de categorie B, welke duidelijk onvoldoende was om op te wegen tegen een universitair diploma, niet in aanmerking kunnen nemen.

Verzoeker repliceert dat de tweede alinea van het besluit van de jury, evenmin als de eerste in feite en in rechte een voldoende motivering oplevert in het licht van de constante jurisprudentie van het Hof. Verweerster heeft eenvoudigweg verwezen naar artikel 5 van het Statuut zonder gewag te maken van enige criteria die haar hebben geleid.

De *Commissie* antwoordt dat de door verzoeker gewenste „specifieke criteria" in casu niet zozeer ter zake doen. Het ging immers om een intern vergelijkend onderzoek op een tamelijk beperkt terrein, waaraan in beginsel personeelsleden van de categorie B konen meedoen, wier beroepservaring moeilijk gelijk was te stellen met een universitair diploma. De jury heeft niet bij voorbaat criteria willen vaststellen waarbij de ervaring van deze kandidaten uitsluitend naar de duur ervan werd beoordeeld. Zij heeft vooraf ook geen andere criteria vastgesteld, zoals de kwaliteit van de ervaring of de mate van overeenkomst met werkzaamheden van een ambtenaar met een universitair diploma; dit zijn immers slechts beoordelingselementen die op zichzelf geen oplossing bieden voor het moeilijke probleem om beroepservaring af te wegen tegen de intellectuele bagage van een universitair afgestudeerde.

2. Ten aanzien van het tweede middel: misbruik van bevoegdheid

Verzoeker stelt dat verreweg de meeste kandidaten die aan het betrokken vergelijkend onderzoek hadden deelgenomen, geen universitair diploma hadden. Verzoeker had indertijd deelgenomen aan de interne vergelijkende onderzoeken 152/70 en B 76 voor de aanstelling van assistent-correctors in loopbaan B 3/B 2, bij welke onderzoeken de heren Mendosa en Sergio, die ook ambtenaar waren bij de Publikatiedienst en geen universitair diploma hadden, waren aangenomen in een lagere rang dan de zijne. Daar deze ambtenaren echter wel waren toegelaten tot het onderhavige vergelijkende onderzoek, zal de Administratie ook bij verzoeker een voldoende beroepservaring aanwezig moeten achten.

Verweerster merkt op dat de heer Mendosa sinds 1970 inderdaad is ingedeeld in de categorie B, nadat hij van 1967 tot 1970 als „free-lance" corrector had gewerkt. Uit zijn rapport blijkt dat hij sinds medio 1972 heeft meegewerkt aan de voorbereiding van publikaties op landbouwgebied, hetgeen de beslissing van de jury ongetwijfeld zal hebben beïnvloed.

De heer Sergio is op 9 oktober 1967 bij de Commissie in dienst getreden als plaatselijk functionaris. Ten tijde van zijn sollicitatie voor het onderhavige vergelijkend onderzoek was hij drie jaar als commies werkzaam geweest bij een gemeente-administratie in Italië, vier jaar als zetter of operator in een drukkerij, had hij drie jaar verschillende administratieve functies bekleed op het gebied van de drukkerij en uitgeverij en had hij zes maanden gewerkt als corrector. Hij heeft dus meer ervaring dan verzoeker. Het lijkt zeker moeilijk zijn beroepsbekwaamheden gelijk te stellen met het peil van een academicus, maar verweerster acht zich niet bevoegd te antwoorden in plaats van de jury die immers haar „gunstige" besluiten niet behoeft te motiveren. Zelfs al zou het Hof de toelating van de heer Sergio tot het examen onregelmatig achten, dan kan zulks toch nog niet tot nietigverklaring van de hele procedure van het vergelijkend onderzoek leiden noch nadeel toebrengen aan verzoeker die objectief onmogelijk tot het vergelijkend onderzoek had kunnen worden toegelaten.

Verzoeker repliceert dat hij voldoet aan de door de Commissie genoemde criteria:

a) Criterium betreffende de algemene aard der vereiste hoedanigheden voor een ambtenaar van de categorie A

Uit het beoordelingsrapport van verzoeker blijkt duidelijk dat hij, evenals de heer Mendosa, „ambtenaar met een

scheppende functie is, die tot taak heeft in het kader van algemene richtlijnen moeilijke en ingewikkelde werkzaamheden op drukkerijgebied te verrichten", zoals in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek werd geëist. De duur van de aan een universitair diploma gelijkwaardig te achten beroepservaring is door de jury niet vastgesteld. Trouwens het Hof heeft in zijn arrest van 14 juli 1965 (Alvino en 21 andere verzoekers, 18 en 19-64, Jurispr. 1965, blz. 851) erkend dat:

„indien de ambtenaar beroepsbezigheden verricht die op een niveau staan dat te vergelijken is met dat van het werk van een ambtenaar die een universitaire studie, bevestigd door een diploma, heeft voltooid en werkzaamheden van categorie A, als bedoeld in het Statuut vervult, bewijst dit feit op zichzelf reeds dat de ambtenaar ... over een gelijkwaardige beroepservaring beschikt."

Verzoeker verwerpt ten slotte het argument van verweerster met betrekking tot de bijzondere vaste vergoeding.

b) Criterium van de aan de betrokken posten verbonden werkzaamheden

Alleen de sollicitatie van kandidaat Beltrano was terzijde gelegd wegens onvoldoende beroepservaring voor deze functie. Verzoeker valt hier dus niet onder.

c) Criterium van het verband tussen de verworven ervaring en het vakgebied „drukkerij en uitgeverij"

De beroepservaring van verzoeker is vergelijkbaar met, zoniet groter dan die van de andere kandidaten; hij was bij de Publikatiedienst reeds anderhalf jaar werkzaam voordat de heer Mendosa daar als free-lance begon. Hun loopbaan verliep gelijk, sinds zij op dezelfde dag in de rang B 3 werden benoemd. Trouwens, alle assistent-correctors, ook verzoeker en niet alleen de heer Mendosa, hebben meegewerkt aan de voorbereiding van regelgevende besluiten.

De heer Sergio is eerst in 1973 in de categorie B benoemd en was ten tijde van zijn sollicitatie voor het onderhavige vergelijkend onderzoek vier jaar als letterzetter of operator in de drukkerij werkzaam geweest en slechts 6 maanden als corrector. Hij had dus een veel geringer ervaring dan verzoeker die toentertijd reeds vijf jaar als operator en drie jaar als assistent-corrector had gewerkt.

Ten slotte wil het feit dat de heren Sergio en Mendosa voor het vergelijkend onderzoek niet zijn geslaagd, nog niet zeggen dat dit ook bij verzoeker het geval zou zijn geweest.

Men kan derhalve concluderen dat het vergelijkend onderzoek geen wettige basis voor de benoemings- en promotiebesluiten kon vormen.

Verweerster antwoordt dat, zoals in de tweede alinea van artikel 5, lid 1, van het Statuut duidelijk wordt gezegd, de functies van de categorie A niet alleen scheppende functies zijn, maar „hogere leidinggevende (en scheppende) functies en functies met een studiekarakter, voor welke functies kennis op universitair niveau of een gelijkwaardige beroepservaring vereist is."

De opmerkingen in een beoordelingsrapport hebben uitsluitend betrekking op de persoon van de betrokken ambtenaar, op zijn persoonlijke en individuele verdiensten. Verzoeker kan hieruit dan ook geen enkele conclusie trekken aangaande de aard van zijn werkzaamheden en zeker niet aangaande het niveau, de hoedanigheid of mate van de daarbij opgedane ervaring. Correctorwerkzaamheden vallen in de praktijk uitsluitend onder de categorie B en die van een operator-letterzetter onder de categorie C. Met de ervaring die verzoeker heeft opgedaan als operator-letterzetter, kan geen enkele rekening worden gehouden voor de toelating tot een vergelijkend examen ter voorziening in A-posten. Verweerster betwist niet dat verzoeker „een zekere voor de functie geschikte ervaring" heeft. Het

gaat hier echter om de tweede toelatingsvoorwaarde voor het examen, welke geheel verschilt van de eerste. Uit de beslissing van de jury volgt evenwel dat verzoeker werd uitgesloten wegens ontoereikende getuigschriften met betrekking tot alleen die eerste toelatingsvoorwaarde. Het feit dat verzoeker in 1967 is geslaagd bij een vergelijkend onderzoek voor B-posten, doet hier niet ter zake.

De beroepservaring van verzoeker is niet vergelijkbaar met en ook niet hoger dan die van de andere kandidaten die zijn toegelaten tot het examen. Tot 1971 lag die namelijk slechts op uitvoerend niveau.

De heer Mendosa was daarentegen reeds in 1967 begonnen als „free-lance" corrector, een functie welke verzoeker pas ging vervullen bij zijn benoeming in de categorie B in juni 1972. Wat betreft de deelneming van de heer Mendosa aan de voorbereiding van regelgevende besluiten op landbouwgebied, zij opgemerkt dat de correctors van de afdeling Publikaties (waartoe verzoeker behoort) slechts meewerken aan de voorbereiding van regelgevende besluiten, voorzover die in andere vorm dan in het Publikatieblad verschijnen, en vanzelfsprekend na afkondiging daarin. De heer Sergio is ongeveer drie jaar werkzaam geweest bij de diensten van directoraat-generaal IX in Brussel (1970-1973). Hij heeft daar op verschillende gebieden ervaring opgedaan en aldus ook een zekere mate van verantwoordelijkheid gekregen vóór zijn benoeming tot assistent-corrector (in de rang B 3) bij de Publikatiedienst. Sinds september 1972 is hij B-ambtenaar.

Verzoeker had trouwens ten tijde van zijn sollicitatie een ervaring als assistent-corrector van ongeveer twee jaar en niet drie jaar. Zijn benoeming bij de dienst als assistent-corrector is immers pas op 1 juni 1972 ingegaan. De sollicitatietermijn voor het betrokken vergelijkend onderzoek liep af op 25 februari 1974 en het vergelijkend onderzoek heeft daarop plaats gevonden in juni-juli 1974.

Overwegende dat verzoeker, ten deze vertegenwoordigd door N. Decker, advocaat te Luxemburg, en de Commissie, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur Th. F. Cusack, als gemachtigde, ter terechtzitting van 30 oktober 1975 in hun pleidooien zijn gehoord;

Overwegende dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 20 november 1975 conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het beroep, ingeschreven ter griffie van het Hof op 18 maart 1975, strekt tot nietigverklaring van het besluit van verweerster van 27 juni 1974, bevestigd bij brief van 5 augustus 1974, waarbij verzoeker werd medegedeeld dat zijn aanmelding voor het vergelijkend onderzoek COM/A/15/73, gericht op de vorming van een aanwervingsreserve van administrateurs in de loopbaan A 7/A 6 ter voorziening in een aantal posten van deze loopbaan op de afdeling „drukkerij en uitgeverij", door de jury niet in aanmerking was genomen, alsmede tot nietigverklaring van het in de brief der Commissie van 13 januari 1975 vervatte besluit tot afwijzing van verzoekers administratieve klacht van 22 augustus 1974;

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

2 Overwegende dat verweerster de ontvankelijkheid van het beroep betwist wegens overschrijding van de in artikel 91 Ambtenarenstatuut gestelde termijn;

3 dat met de herziening van dit Statuut in 1972 geen einde zou zijn gemaakt aan de regel dat het enige middel waarover belanghebbenden beschikken tegen dergelijke besluiten, bestaat in een beroep op het Hof zonder voorafgaande klacht bij de Commissie, aangezien deze een besluit van een jury van een vergelijkend onderzoek niet kan wijzigen of ongedaan maken;

4 dat redenen van billijkheid, die bij uitzondering in voorgaande zaken zijn aanvaard, niet meer zouden opgaan, zodra genoemde regel vastligt of algemeen bekend is;

5 Overwegende echter dat, aangezien de feiten zich hebben voorgedaan onder vigeur van het nieuwe Statuut, het onbillijk zou zijn verzoeker voor te werpen dat hij de procedure heeft gevolgd die duidelijk is vastgelegd in de herziene artikelen 90 en 91;

6 Overwegende dat de Commissie tijdens de mondelinge behandeling nog tegen verzoeker heeft ingebracht dat hij zijn klacht pas bij haar had ingediend, toen de jury, na haar werkzaamheden te hebben afgesloten en aan het tot aanstelling bevoegde gezag verslag te hebben uitgebracht, haar taak had beëindigd;

7 Overwegende echter dat de Commissie ook reeds het eerste verzoek om nadere verklaring, dat verzoeker op 28 juni 1974 tot haar had gericht, dat wil zeggen nog voordat het examen had plaatsgehad, aan de jury had behoren door te geven;

Ten principale

8 Overwegende dat verzoeker betoogt dat, waar de jury het besluit om hem niet toe te laten tot het betrokken vergelijkend onderzoek rechtens onvoldoende heeft gemotiveerd, zij artikel 25 van het Statuut en artikel 5 van bijlage III heeft geschonden;

9 dat het verslag van de jury en de bevestigingsbrief van verweerster van 5 augustus 1974 — waar wordt gesproken van het „ontbreken van een universitair diploma evenals van gebrek aan gelijkwaardige beroepservaring" en van een zekere voor de functie passende ervaring — eenvoudig zouden refereren aan artikel 5 van het Statuut, zonder opgave van voldoende nauwkeurige criteria;

10 Overwegende dat de werkzaamheden van een jury in een vergelijkend onderzoek ten minste twee verschillende fasen omvatten, namelijk in de eerste plaats het onderzoek van de sollicitaties om de kandidaten te selecteren die tot het vergelijkend onderzoek worden toegelaten, en in de tweede plaats het onderzoek naar de bekwaamheden van de kandidaten voor de te bezetten post ten einde een lijst van geschikte kandidaten op te stellen;

11 dat, terwijl de tweede fase over het algemeen vergelijkend van aard is en uit dien hoofde wordt gedekt door het geheim der werkzaamheden van een jury in een vergelijkend onderzoek, de eerste fase, met name bij een vergelijkend onderzoek op grondslag van schriftelijke bewijsstukken, bestaat in een toetsing van de door de kandidaten overgelegde schriftelijke bewijsstukken aan de in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek verlangde hoedanigheden;

12 dat waar deze toetsing geschiedt aan de hand van objectieve gegevens die overigens aan elke sollicitant — voor zover hem betreft — bekend zijn, de resultaten voldoende moeten worden gemotiveerd;

13 Overwegende dat dit in casu niet het geval is geweest, aangezien in het verslag van de jury en de brief van de administratie van 5 augustus 1974 slechts wordt medegedeeld: „het niveau van Uw beroepservaring is vergeleken met de werkzaamheden van een ambtenaar die een met een diploma afgesloten universitaire opleiding heeft genoten, en die taken van de categorie A in de zin van artikel 5 van het Ambtenarenstatuut vervult";

14 dat de aan een dergelijke vergelijking verbonden moeilijkheden noch het achterwege blijven van iedere poging tot nadere analyse noch het ontbreken van enig aanvullend selectiecriterium vermogen te rechtvaardigen;

15 Overwegende echter dat met het vergelijkend onderzoek COM/A/15/73 werd beoogd een aanwervingsreserve van administrateurs in de rang A 7/A 6 te vormen;

16 dat derhalve de uitsluiting van verzoeker van de lijst van sollicitanten niet van invloed was op de opneming in deze lijst van de door de jury geselecteerde personen die werden geacht wel te voldoen aan de in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek vermelde voorwaarden;

17 dat verzoekers rechten naar behoren zullen zijn beschermd, indien de jury in het vergelijkend onderzoek zich over de geschiktheid van verzoeker om op de lijst van kandidaten te worden geplaatst opnieuw beraadt en hem bij positieve beoordeling toelaat tot het vergelijkend onderzoek, zulks onverlet de door de jury reeds gemaakte selectie;

18 dat bijgevolg kan worden volstaan met nietigverklaring van het besluit van de jury om verzoeker niet toe te laten tot het vergelijkend onderzoek, en van het besluit der Commissie tot afwijzing van verzoekers administratieve klacht van 22 augustus 1974;

19 Overwegende dat, waar verzoeker in het gelijk is gesteld ten aanzien van het eerste middel, niet meer behoeft te worden ingegaan op het tweede middel;

Ten aanzien van de kosten

20 Overwegende dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

21 dat verweerster in het ongelijk is gesteld en in de kosten moet worden verwezen;

Het HOF (Eerste Kamer),

rechtdoende, verstaat, met afwijzing van het meer of anders gevorderde:

1. **Het besluit waarbij de jury in vergelijkend onderzoek COM/A/15/73 heeft geweigerd verzoeker op de lijst van sollicitanten**

te plaatsen, en het in de brief der Commissie van 13 januari 1975 vervatte afwijzende besluit worden vernietigd;

2. De Commissie wordt verwezen in de kosten van het geding.

Donner Mertens de Wilmars O'Keeffe

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op vier december negentienhonderdvijfenzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De Fungerend President

A. M. Donner

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL J.-P. WARNER VAN 20 NOVEMBER 1975 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Verzoeker in deze zaak, de heer Mario Costacurta, heeft in Italië een gymnasiale opleiding genoten, waarna hij geen universitair onderwijs heeft gevolgd, maar gedurende twee jaar in Frankrijk heeft gestudeerd aan een technisch instituut van het Conservatoire des arts et métiers. Er is niet gezegd wat hij daar studeerde en of zijn studie ook tot een diploma heeft geleid.

In 1966 is verzoeker bij de EGKS in dienst getreden als linofilm-operator bij de Publikatiedienst. Na eerst als plaatselijk functionaris en toen als hulpfunctionaris bij die dienst werkzaam te zijn geweest, werd hij op 1 april 1969 in vaste dienst benoemd in de rang C 3. In juli 1967 nam hij deel aan een vergelijkend onderzoek voor een B-post, maar ofschoon hij op de lijst van geschikte kandidaten werd geplaatst, is hij niet gekozen.

In 1971 nam verzoeker zonder succes deel aan een vergelijkend onderzoek voor een post van corrector Italiaans in de loopbaan B 3/B 2. Tegen de geldigheid van dat vergelijkend onderzoek stelde hij toen beroep in bij het Hof (zaak 78-71 *Costacurta* t. *Commissie,* Jurispr. 1972, blz. 163). Terwijl de zaak aanhangig was, werd hij op eigen verzoek overgeplaatst naar het Directoraat-generaal Personeelszaken in Luxemburg. Tijdens de schriftelijke en de mondelinge behandeling is veel aandacht besteed aan het feit dat verzoeker ook na deze overplaatsing nog de vaste vergoeding volgens artikel 4 bis van bijlage VII van het Statuut bleef ontvangen. Mijns inziens is dit niet relevant, behalve misschien voorzover daaruit

1 — Vertaald uit het Engels.